

Rose

แพ้มคติกรมปราบปีศาจ

步天纲

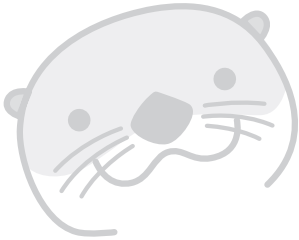
เล่ม 5

梦溪石 เม้งซีสื่อ

เขียน

ลลิตา ธ.

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ฎ า น ที่ ส ำ ก ั ณ

ถ้าตงจื้อจำเป็นต้องอ่านเอกสารข้อมูลตอนกลางคืน หลงเซินก็จะอยู่เป็นเพื่อนจนเขาอ่านจบ พฤติกรรมการใช้ชีวิตของทั้งสองกำลังปรับเข้าหากันทีละนิด หลงเซินไม่พูด แต่เขากำลังเรียนรู้ที่จะเชื่อใจและยอมรับอีกฝ่ายอย่างค่อยเป็นค่อยไป

— เม้งซีสื่อ

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุด รองอธิบดีหลงผู้เย็นชาравกับไร้ความรู้สึก ก็รับรู้ถึงความรู้สึกที่แท้จริงของตัวเองในยามที่ตงจื่อ พ่อหนุ่มน้อยของเราตกอยู่ในอันตรายจากการโดนคุณไสยสุดร้ายกาจเข้ากล้ำกราย พุดได้เลยว่าด้วยเหตุนี้จึงทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่พัฒนาแบบก้าวกระโดดอย่างที่ไม่ใครคาดคิด

เมื่อเรื่องหัวใจคลี่คลายก็ถึงคราวกำจัดเหล่าศัตรูที่ตอนนี้ต่างก็ค่อยๆ เผยโฉมหน้ากันออกมาให้เห็น เบาะแสและเหตุร้ายต่างๆ ที่เคยเกิดขึ้นต่างเชื่อมโยงไปยังคำตอบที่เหล่าสมาชิกของกรมจัดการคดีพิเศษทุกคนตามหา ต่างคนต่างต้องเตรียมพร้อมในการรับมือกับแผนชั่วร้ายที่แท้จริงซึ่งซุกซ่อนอยู่

Rose

ທດສະວັດ

บทที่ 113

เพราะการสู้รบที่ยืดเยื้อ และการยึดครองดินแดนจากกลุ่มอิทธิพลต่างๆ จนถึงตอนนี้ชายแดนพม่าจึงยังไม่กลับคืนสู่ความสงบ บางพื้นที่มักมีการยิงปืนใหญ่ติดต่อกันหลายวัน สู้รบตอนกลางวัน ด่าทอกระหนาบกระทั้งกันตอนกลางคืน ผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในประเทศอันสงบสุขยากจะจินตนาการว่าบริเวณพื้นที่ชายแดนระหว่างสองประเทศจะมีผู้ลี้ภัยหลายแสนคนมารวมตัวกัน คนเหล่านี้ไม่มีที่อยู่อาศัย ได้แต่ทำมาค้าขายเล็กๆ น้อยๆ อยู่แถบชายแดนท่ามกลางสถานการณ์อันตราย ใช้ชีวิตไปวันๆ

แต่หมู่บ้านแสนดาตั้งอยู่ตรงตีนเขาสูงแห่งหนึ่งบริเวณชายแดนที่นั่นมีแต่ป่าทึบทั่วทุกหวัระแหง หากไม่มีคนในพื้นที่คอยชี้แนะก็ยากมากที่คนนอกจะไม่หลงทางอยู่ในนั้น อย่าว่าแต่เจอตัวสนเลย ต่อให้หลงเขินกับตงจื๊อเป็นผู้บำเพ็ญเพียร ก็ไม่ใช่เทพเซียนที่ทำได้ทุกอย่าง ต้องถามทางก่อนเป็นธรรมดา แต่หมู่บ้านแสนดามีประชากรน้อยและไวต่อคนนอกมากเฟลอ ๆ สนอาจรู้ล่วงหน้าและทำให้พวกตงจื๊อต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นฝ่ายตั้งรับเอาได้

เวลานี้ตงจื๊อจึงเสนอให้พวกเขาทั้งสี่แยกกันไปสองทาง คนหนึ่งอยู่ในที่แจ้ง สามคนอยู่ในที่ลับ แบบนี้แล้วจะได้เห็นเหตความสนใจของเป้าหมาย อีกทั้งยังเหลือแผนสำรองเผื่อไว้ป้องกันเรื่องไม่คาดฝันอีกด้วย

อาจารย์สินชัยจึงบอกว่า “แยกกันเป็นวิธีที่ดี ฉันให้แซมहतไปกับเธอ

แล้วกัน”

ตงจื๊อกลับส่ายหน้า “พวกคุณเป็นคนในประเทศทั้งคู่ อีกอย่าง พวกเขาเห็นการแต่งตั้งของพวกคุณก็รู้ทันทีว่าไม่ใช่คนธรรมดา ผมไปคนเดียว แกล้งทำเป็นไปขอความช่วยเหลือจากสน จะลดความระแวงระวังของพวกเขาได้มากกว่า พวกคุณเว้นระยะห่าง ถ้าเจอเส้นทางอื่นให้เข้าไปได้จะดีที่สุด ถ้าสนเดาได้ว่าเราจะหาตัวฉันทู๋เจอ เขาก็ต้องรอให้เราไปหาถึงที่อยู่แล้ว”

ฝ่ายตรงข้ามคงเดาได้ว่าหลงเชินจะมา แต่คงคาดไม่ถึงเรื่องสินชัย เวลาแบบนี้ยิ่งพวกเขามีไฟตายมากเท่าไร โอกาสชนะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น เพราะข้างหน้าเป็นถิ่นของสน ต่อให้มังกรที่ข้ามแม่น้ำไปดูร้ายแค่ไหน ก็โดนอุบายของงูเจ้าถิ่นหลอกได้ง่ายๆ เหมือนกัน

เห็นเขาพูดจามีเหตุผล สินชัยจึงพยักหน้าเห็นด้วยกับแผนการนี้

“อย่าประมาท” หลงเชินบอกตงจื๊อ

ตงจื๊อส่งยิ้มให้อีกฝ่ายเมื่อรับรู้ถึงความหวังโยในนั้น เขาโบกมือแล้วหมุนตัวเดินไปทางหมู่บ้าน

เมื่อเขาเดินออกไประยะหนึ่งและหันกลับมาอีกครั้ง พวกหลงเชินก็หายไปแล้ว

รถแล่นมาถึงสถานีปลายทางซึ่งเป็นอำเภอเล็กๆ หลังผ่านอำเภอที่มีประชากรอยู่ไม่มากไปก็เป็นทางภูเขาขรุขระยากแก่การสัญจร มีพืชพรรณมากมาย มองเห็นทางเล็กๆ บนพื้นดินซึ่งเห็นได้ชัดว่าเกิดจากการเหยียบย่ำของมนุษย์ แต่ระหว่างทางไม่เห็นร่างคนเลย เขามองเห็นหมู่บ้านที่อยู่ห่างออกไปรำไรที่ห้อมล้อมข้างหน้า แต่ก็แค่ดูเหมือนเท่านั้น ตงจื๊อเดินมาครึ่งชั่วโมงเต็มก็ยังไม่ถึงจุดหมายปลายทางเสียที

เที่ยงวัน ดวงอาทิตย์อยู่เหนือศีรษะพอดี อุณหภูมิที่นี่สูงกว่าประเทศจีนมาก เขาเลยต้องพับแขนเสื้อขึ้นเพื่อคลายความร้อนอบอ้าว บริเวณที่กล่อ่งพิณใส่กระบี่ข้างไถ่แนบติดกับเสื้อบนแผ่นหลังมีเหงื่อออกเหนียวเหนอะหนะ ทำให้รู้สึกไม่สบายตัวเท่าไร

ตอนนั้นเอง เสียงร้องด้วยความตกใจก็ลอยมาจากเบื้องหน้า คล้ายมีคนถูกระเบิดบางอย่างกัด

ในที่สุดก็ได้ยินเสียงคน ตงจื้อหูฟัง เร่งฝีเท้าวิ่งเข้าไป

เลี้ยวพ้นหัวมุมตรงหน้าไปไม่นาน เขาก็เห็นใครบางคนนั่งอยู่ที่พื้น

แค่เห็นก็รู้ทันทีว่าอีกฝ่ายเป็นคนในพื้นที่ สีสผิวเข้มเกรียมแดด เด็กวัยรุ่นอายุราวสิบเจ็ดสิบแปดปี กางเกงตัวโคร่งถลอกขึ้นจนเห็นน่อง สีหน้าเขายับยู่บอกความเจ็บปวด

อีกฝ่ายหันหน้ามาเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้า พอเห็นตงจื้อก็รู้ว่าเป็นคนนอก จึงแสดงท่าทีระแวงระวังไม่เป็นมิตรทันที

ตงจื้อชี้ไปที่ขาของเด็กหนุ่ม ทำมือไม้ประกอบ พลังเยือกเย็นเป็นภาษาอังกฤษ “ขานายเป็นอะไร ต้องการความช่วยเหลือไหม”

เขาเตรียมตัวไว้แล้วว่าจะเปิดแอปแปลภาษาขึ้นมาหากอีกฝ่ายฟังไม่เข้าใจ คิดไม่ถึงว่าฝ่ายนั้นจะใช้ภาษาอังกฤษตอบกลับมาเช่นกัน “เมื่อที่ผมถูกรัด เหมือนจะมีพิษ ตอนนั้นลุกไม่ขึ้น คุณประคองผมไปที่บ้านที่ได้ไหม อยู่ข้างหน้านี้เอง”

ตงจื้อมองดู บนขาเด็กหนุ่มมีรอยแผลโดนกัดจริงจังๆ ปากแผลมีเลือดไหลซึม แต่เด็กหนุ่มใช้แถบผ้าผูกขาเอาไว้เพื่อไม่ให้พิษแล่นไปทั่วร่างกาย

“ได้สิ ต้องพานายไปโรงพยาบาลไหม”

เด็กหนุ่มส่ายหัว “ที่บ้านเรามียาสมุนไพรแก้พิษ”

เขายกแขนเด็กหนุ่มขึ้นวางพาดบนบ่าตน พยุงอีกฝ่ายไปทางหมู่บ้านตามทิศทางที่ฝ่ายนั้นชี้บอก พลังสอบถามสถานการณ์ในหมู่บ้านแห่งนี้ด้วยสีหน้าเหมือนไม่ใส่ใจไปด้วย

เขารู้จากปากว่าเด็กหนุ่มชื่อลูซี่ เป็นชาวบ้านในหมู่บ้านแสนตา หมู่บ้านแห่งนี้ตั้งอยู่ติดชายแดน ในอดีตสมัยที่ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับพม่ายังไม่ลงรอยนัก หมู่บ้านได้รับผลกระทบไม่น้อย ผู้ลี้ภัยจากพม่าจำนวนมากหลบหนีเข้ามา แต่ไม่ได้รับการต้อนรับจากรัฐบาลที่นี่ ครอบครัวลูซี่เป็นผู้ลี้ภัยที่หลบหนีเข้ามาเนื่องจากสงครามในพม่า แต่หลังจากที่อาจารย์สน

มาถึงที่นี่ ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป คนจำนวนมากเดินทางมาไกลเพื่อขอพบอาจารย์ พลอยทำให้ชาวบ้านในหมู่บ้านได้รับผลประโยชน์มากมายตามไปด้วย แม้แต่พ่อค้ายาเสพติดที่ในอดีตควบคุมที่นี้ยังไม่กล้าเที่ยวก่อความวุ่นวายไปทั่วอีก

ตงจื๊อกวาดตามองทุ่งดอกไม้ที่อยู่ว่างไกลออกไปสุดลูกหูลูกตา เขารู้ว่าในบางพื้นที่ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีการปลูกพืชชนิดนี้ในฐานะพืชเศรษฐกิจและพึ่งพามันในการดำรงชีวิต เขายังได้ยินมาด้วยว่า หลายสิบปีก่อน รัฐบาลท้องถิ่นถูกแรงกดดันจากนานาชาติจนต้องกำจัดทุ่งผืนไปเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้การค้ายาเสพติดในที่นี้ก็ยังเป็นสิ่งผิดกฎหมายแต่ไม่เคยหายไปจากในที่ลับ รัฐบาลท้องถิ่นพยายามให้ชาวบ้านเปลี่ยนมาปลูกเมล็ดกาแฟและดอกไม้สด ใช้สิ่งนี้เปลี่ยนความคิดของพวกเขา แต่การปลูกพืชทดแทนไม่สามารถทำเงินให้พวกเขาได้เร็วเท่าผืน อีกทั้งในสถานที่ที่ห่างไกลและสถานการณ์ซับซ้อนอย่างหมู่บ้านแสนตาก็ทำให้เห็นผลไม่มาก

ระหว่างที่สุชีแนะนำต้นผืนที่ชูช่อตูมและกำลังแบ่งปันอยู่ในที่ไกลๆ ให้เขาฟังด้วยความกระตือรือร้น สิ่งที่ตั้งใจคิดถึงกลับเป็นเซตพรมแดนของจีนที่รักษาความสงบร่มเย็นภายในประเทศเอาไว้ได้ แต่นอกพรมแดนออกไปก็ยังมีต้นผืนปลูกต่อเนื่องไม่ขาดสาย สำหรับคนในพื้นที่ มันคือแหล่งที่มาของรายได้ที่ใช้ในการยังชีพ แต่ผลผลิตจากพวกมันกลับถือเป็นสิ่งชั่วร้ายที่ล่อลวงให้ความเป็นมนุษย์เสื่อมทรามลง ทำให้ตำรวจต้องวิ่งเต้นปราบปรามเหน็ดเหนื่อย สละชีพอย่างเงิบๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้หลายๆ ครอบครัวต้องพบกับความสูญเสีย

“ตง คุณเหม่ออะไรอยู่ หรือว่าดอกไม้พวกนั้นไม่สวย” สุชีแยกความแตกต่างระหว่างเสียง ‘ตง’ กับ ‘ต่ง’ ไม่ออก การออกเสียงจึงผิดไป และตงจื๊อก็ไม่ได้แก้

เขายิ้ม ไม่อยากพูดมาก จึงหันไปถามแทนว่า “หมายความว่าพวกนายรู้จักอาจารย์สนกันหมดเลยเหรอ ถ้าฉันอยากไปพบท่าน นายช่วยแนะนำฉันได้ไหม”

“ผมรู้อยู่แล้วว่าคุณมาหาเขา แต่ละปีมีคนมาขอพบอาจารย์ตั้งไม่รู้เท่าไร พวกเขามีความปรารถนามากมาย อยากให้อาจารย์ช่วยให้สมหวังคุณก็ด้วยเหรอ” สู้ยี้เผยยิ้มเจ้าเล่ห์

ตงจื้อแสร้งทำเป็นถอนหายใจลึกลับ “ແສງສີ ແຟນຈົນທັງຈົນໄປ ຈົນອາດໃຫ້ເຮົາປ່ຽນໃຈກັບມາ ໄດ້ຍິນວ່າອາຈານສະໜອງໃຫ້ຮ່າຮຽນຂຶ້ນໄດ້ ຖ້າມີເງິນແລ້ວ ຈົນກໍ່ຈະເອົາຊະນະທີ່ຕາມຈີບເຮົາ ເອົາເຮົາກັບມາໄດ້!”

ສู้ยີພັກหน้า “อาจารย์สนจะช่วยเหลือ เขาเป็นคนดีมาก”

สำหรับชาวบ้านที่นี่ คนที่คุ้มครองพวกเขาอย่างสนย่อมต้องเป็นคนดีระหว่างที่คุยกัน ตงจื้อกับสู้ยี้ก็มาถึงบ้านหลังหนึ่ง หญิงชราคนหนึ่งนั่งอยู่หน้าประตู พออีกฝ่ายเห็นขนาดแผลของสู้ยี้ก็รีบลุกขึ้นเดินออกไปทันที ผ่านไปครู่เดียวก็หยิบขามใบหนึ่งออกมา ทาสมนไพรที่บาดละเอียดในนั้นพร้อมด้วยน้ำสกัดลงบนบาดแผล

สู้ยี้พูดกับเธอสองสามประโยค ก่อนจะไม่ซุ่มมือมาที่ตงจื้อ คล้ายกำลังอธิบายจุดประสงค์ที่ตงจื้อมาที่นี่ หญิงชราพยักหน้าให้เขา ยิ้มอย่างมีเมตตา ประนมมือสองข้างซึ่งเป็นมารยาทในการพบปะของคนในพื้นที่ ตงจื้อตอบกลับด้วยการประคบน้ำมือทั้งสองสลับกัน ก่อนเอ่ยคำพูดทักทายหนึ่งประโยค

“นี่ย่าผมเอง ชื่อสรานู ผมบอกย่ำว่าคุณเป็นคนพุงผะกลับมา ย่ำไปเตรียมกับข้าวเที่ยงให้เราแล้ว หลังกินข้าวเสร็จผมจะพาคุณไปพบอาจารย์” สู้ยี้อธิบาย

อาหารกลางวันเรียบง่ายมาก เป็นข้าวสวยกับปลาซึ่งพบเห็นได้ทั่วไปที่นี่ รสชาติไม่ถึงกับอร่อย แต่ตงจื้อรู้สึกหิวนิดหน่อยจริงๆ จึงกล่าวขอบคุณสู้ยี้กับย่าและกินอาหารกับพวกเขาจนหมด

พอกินข้าวเสร็จสู้ยี้ยกน้ำสองแก้วออกมาและบอกเขาว่า “นี่เป็นน้ำจากพืชที่ชื่อว่ากระเจี๊ยบ พวกเราที่นี่ชอบใช้ทำเครื่องดื่ม อร่อยมาก”

ตงจื้อจิบไปหนึ่งอีก รสหวานชื่นใจดีจริงๆ แต่ไม่นานเขาก็รู้สึกวิงเวียนเล็กน้อย แม้แต่จะนั่งนิ่งๆ ก็ยังทำไม่ได้ ต้องใช้มือยันขอบโต๊ะ

เมื่อมองไปที่สุชีอีกครั้ง บัดนี้เด็กหนุ่มผู้ดูไม่มีเล่ห์เหลี่ยมอันใดกลับเผยรอยยิ้มคลุมเครือออกมา

“นายใส่อะไรลงไปนั่น” ตงจื้อกุมหน้าผาก สีหน้าหวาดหวั่น

สุชีหัวเราะหึๆ “นายไม่ได้มาขอให้อาจารย์สนทำธุระให้สินะ ฉันมองออกตั้งนานแล้ว นายมีจุดประสงค์ไม่ตรงกับอาจารย์ คนเลวๆ อย่างนายจงมองฉันตัดมือตัดเท้า นายที่ละข้างโดยที่ยังมีสติแต่ขยับตัวไปไหนไม่ได้เสียเถอะ หลังจากนั้นฉันค่อยเอาหัวนายไปมอบให้อาจารย์ เขาจะได้เอาหัวนายไปทำคุณไสย นี่เป็นสิ่งที่สุดท้ายที่นายจะอุทิศให้อาจารย์ได้”

ตงจื้อขมวดคิ้ว “นายอายุยังน้อย ทำไมถึงใจดำอำมหิตขนาดนี้ ยานายรู้หรือเปล่าว่านายทำแบบนี้”

สุชีแค่นยิ้ม “รู้สิ อาจารย์สนเป็นผู้มีพระคุณของเรา ใครอยากทำร้ายเขาก็เท่ากับเป็นศัตรูของเราด้วย! ตอนนี้นายเริ่มรู้สึกขาไปทั้งข้าง ขยับแขนขาไม่ได้แล้วใช่ไหมเล้า”

ตงจื้อ “เปล่าหรือนี่”

สุชี “???”

ตงจื้อบิดขี้เกียจ แบมือใส่อีกฝ่าย “ดูสิ ยังขยับได้อยู่เลย ยาพิษของนายใช้ไม่ได้ผลหรือเปล่า”

สุชี “...”

ตงจื้อบอกอย่างโล่งคอ “ฉันว่าที่เมื่อกี้เวียนหัวคงเพราะกินอิ่มเกินไป นายกินยาพิษนั้นเข้าไปเองหรือเปล่า”

สุชีโมโหใหญ่ “จะเป็นไปได้ยังไง ฉันทำคุณไสยใส่นายนะ!”

พูดไม่ทันขาดคำ สีหน้าเขาก็เปลี่ยนทันใด มือกุมท้องตัวเอง เปล่งเสียงโอดครวญออกจากปาก

หญิงชราที่ไม่รู้ซ่อนตัวอยู่ที่ไหนวิ่งออกมาทันที เธอประคองสุชีตกใจจนทำอะไรไม่ถูก พูดภาษาถิ่นกับตงจื้อหลายคำ แต่ตงจื้อไม่เข้าใจและไม่ได้สนใจเธอ

“ฉันบอกแล้วไงว่านายต้องทำของใส่ตัวเองแหละๆ ไม่งั้นนายก็พาฉันไปหาสน ให้เขาช่วยแก้ของให้สิ” เขายิ้มแป้นมองสุชีพลางบอก

“ไม่มีทาง เมื่อก็ฉันเห็นนายเต็มเข้าไปแล้วแท้ๆ ในกับข้าวก็มี!” สุธิ
ไม่อยากจะเชื่อว่าตัวเองจะพลาด

ตงจื้อยกไหล่ สีหน้าบอกความเสียดาย “ขอโทษที่ ฉันกินยากัน
เอาไว้ก่อนมาที่นี่แล้ว ได้ยินว่าพวกนายได้รับการคุ้มครองจากสน และ
ให้ความเคารพเชามาก เขาจะต้องสอนกลอุบายอะไรให้พวกนายบ้างอยู่แล้ว
นายเติบโตอยู่ในพื้นที่มาตั้งแต่เล็ก หน้าซ้ำพื้นที่ตรงเมื่อกี้ยังโล่งกว้าง แต่
ดันมาถูกกุดได้ นายว่ามันสมเหตุสมผลหรือไม่ บอกได้แค่นั้นฉลาด
กว่านายก็เท่านั้น”

สถานที่นี้ยากจะป้องกันตัวให้รัดกุม แม้พวกเขาด้วยความเร่งรีบ
แต่ก็ไม่ลืมเตรียมตัว นอกจากที่นี้จะไม่สงบแล้ว ภูมิแด่ลงหนุยังซุกซม
อีกด้วย แม้ไม่โดนคุณไสยก็ง่ายต่อการติดเชื้อโรค สิ้นชัยเตรียมการ
ป้องกันให้พวกเขาล่วงหน้า สอนแม้กระทั่งวิธีการตอบโต้กลับ แม้ไม่อาจ
รับรองว่าจะได้ผลกับวิชาไสยศาสตร์ที่ลึกลับซับซ้อน แต่กับลูกไม้ต้นๆ
ทั่วไปก็ไม่ใช่ปัญหาเลย

อย่างไรก็ตาม ในร่างกายเขาก็มีคุณไสยดอกท้อหน้าผีที่ชั่วร้าย
ฝังแฝงอยู่แล้ว ต่อให้มีเรื่องลำบากกว่าเดิมก็ไม่เดือดร้อน เทียบกับสน
การกระทำของสุชินับเป็นเพียงเรื่องขี้เล็บ

ขณะพูด สุธิรู้สึกปวดท้องเหมือนถูกมีดควั่นไส้ เขาคัดท้องตัวเอง
และกลืนไปมากับพื้น หญิงชราร้อนใจจนเหงื่อซึมเต็มหน้า ได้แต่
โขกศีรษะให้ตงจื้อตืดๆ กัน ปากเอ่ยถ้อยคำที่เขาไม่เข้าใจ แต่ไม่ต้องเข้าใจ
ตงจื้อก็รู้ว่านั่นน่าจะเป็นการขอความเมตตาจากตน

หากเป็นยามปกติตงจื้อคงใจอ่อน แต่เมื่อก็รู้ทั้งรู้ว่าหลานชายตน
ทำของใส่เขา หญิงชราที่ไม่ได้ห้ามปราม เห็นชัดว่าเธอเองก็ไม่ได้ดีไปกว่า
กันนัก ด้วยเหตุนี้ตงจื้อจึงไม่แฉคำวิงวอนของเธอ พูดกับสุชิว่า “ตอนนี้
มีทางเลือกให้นายสองทาง ไม่พาฉันไปหาสนแล้วเอายาถอนพิษจากฉัน
ก็พาฉันไปหาสนแล้วให้สนถอนพิษให้”

สุชิอยากถามว่าสองตัวเลือกนี้มันต่างกันตรงไหน แต่เขาเจ็บจน
อ้าปากไม่ไหวแล้ว จึงได้แต่ใช้สายตาเชือดเฉือนมองตงจื้ออย่างเคียดแค้น

ความเจ็บปวดนี้ทำให้เขาไม่สามารถทำอะไรได้ทั้งนั้น แต่ยังไม่ถึงขั้นเสียชีวิต สุชีทรमानจนรู้สึกว่ายาวไปยั้งดีเสียกว่า เขาทนไม่ไหวจริงๆ จึงจำต้องตกปากรับคำซื้อเรือรื่องของตงจื้อ

“ฉันพานายไป...”

ตงจื้อชี้ไปทางหญิงชรา “ให้ยานายพาฉันไป เจอสนแล้วฉันจะเอายาถอนพิษให้เธอ”

สุชีเอ่ยกระท่อนกระแท่น “มีแค่ฉันที่รู้ว่าอาจารย์อยู่ที่ไหน ฉันเป็นคน ที่อาจารย์เชื่อใจที่สุดในหมู่บ้านนี้...”

ตงจื้อถามด้วยความสงสัย “ตอนนี้ยายยังเดินไหวหรือไม่?”

สุชีบอก “เดินไม่ไหว นายถอนพิษให้ฉันก่อน”

ตงจื้อ “อ้อ งั้นไม่ไปแล้ว นายปวดตายไปเลยก็แล้วกัน”

สุชี “...”

ขนาดหลิวชิงบัวยังโดนตงจื้อยั่วโมโหปางตายได้ แล้วกับคนตัวเล็กๆ อย่างสุชีจะเหลือหรือ สุดท้ายเขาทำได้แค่ฝืนความเจ็บ เอามือกุมท้อง โซซัดโซเซนำทางตงจื้ออยู่ข้างหน้า

สุชีเดินนำตงจื้ออ้อมป่าทึบหลังหมู่บ้าน และพาเขาเดินผ่านป่าทึบเข้าไป เลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวา ในที่สุดก็มาถึงริมแม่น้ำสายหนึ่ง

เห็นแม่น้ำก็หมายความว่าออกจากป่าทึบมาแล้ว ทางเบื้องหน้าสว่างโล่ง เป็นการชักนำความรู้สึกคุ้นเคยที่ตงจื้อมีต่อที่นี้ออกมาด้วย

เพราะตอนที่อยู่กับเซอไป เขาเคยมาที่นี่ในรูปของดวงจิตมาก่อน แล้วยังได้ปะทะกับปีศาจฟ้าอยู่ครั้งหนึ่งด้วย

แน่นอนว่าเป็นการเผชิญหน้ากันสั้นๆ ระหว่างเซอไปกับปีศาจฟ้า ที่ยังไม่คืบหน้า

ในฐานะปีศาจฟ้าในตำนาน ปาปิยส์ไม่เพียงแต่ชั่วช้าสามัญ หากยังทรงพลังมาก เดิมทีมันไม่ควรพินาศในโลกใบนี้ แต่สน ปีศาจร้ายที่เฝ้าหาความมืด กลับดันหุ้รังจะทำลายสมดุลของโลก พยายามอัญเชิญและคืนชีพปาปิยส์ หากรอให้มันมีรูปมี่ร่างสมบูรณ์ เกรงว่าถึงตอนนั้นคงไม่มีใคร

เป็นคู่ต่อสู้ของมันได้ ยิ่งกับทางญี่ปุ่นด้วยแล้ว ยังมีโอโตวะ ยาซุฮิโกะ ที่จ้องทำลายศิลา ต้องการปลุกปีศาจที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าขึ้นมาอีกคน ไม่อยากจะคิดถึงผลที่ตามมาเลยจริง ๆ

ดังนั้นหากต้องการสังหารปีศาจฟ้าระหว่างที่มันยังไม่มีร่างสมบูรณ์ ตอนนั้นจึงเป็นโอกาสเหมาะที่สุด

พอมาถึงจุดนี้ จริง ๆ คงจ๊อไม่จำเป็นต้องให้สึซึนำทางก็หาตำแหน่งคร่าว ๆ เองได้แล้ว

เรือนสองชั้นชันเปิดโล่ง ในป่าอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำ นั่นคือที่อยู่ของสน

เขาไม่มีเวลาคิดว่าพวกหลงเชินกับลินชียกำลังซ่อนตัวอยู่ที่ไหนสักแห่ง หรือเข้าไปในเรือนก่อนหน้าตนแล้ว ตงจ๊อได้ยินลินชียบอกว่าในถิ่นของนักไสยศาสตร์ระดับสูง ทุกแห่งหนย่อมเต็มไปด้วยอันตราย มีกับดักทั่วทุกพื้นที่ อีกทั้งฝ่ายนั้นรู้อยู่ก่อนแล้วว่าเขาจะมา จึงนึกถึงผลที่จะตามมาได้โดยไม่ต้องใครครวญให้ลึกซึ้งแต่อย่างใด

ชายหนุ่มตามหลังสึซึ เดินไปด้วย โรอยผยองที่ลินชียให้ไว้ก่อนหน้านี้รอบ ๆ ตัวโดยไม่ให้ลุ่มให้เสี่ยงไปด้วย

ตอนแรกสึซึอยากให้ตงจ๊อสังเกตเห็นกับดักและแสดงอาการออกมาเอง ใครจะรู้ว่าพอเขาหันไปมอง อีกฝ่ายกลับยังเดินไปข้างหน้าเรื่อย ๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จึงอดเปลี่ยนสีหน้าไม่ได้

ตงจ๊อเห็นอีกฝ่ายทำท่าทางลับ ๆ ล่อ ๆ จากที่ตอนแรกยังไม่แน่ใจว่า มีกับดัก มาถึงตอนนี้เขาแน่ใจแล้ว

“นายก็เป็นนักไสยศาสตร์เหมือนกัน? มาหาอาจารย์เพื่อทำลู่?” ไบหน่าสึซึปรากฏแววกริ่งเกรงในที่สุด

“ใช่!” ตงจ๊อพูดไปเรื่อย “เมื่อก่อนมีนักไสยศาสตร์มาขอทำประลองฝีมือกับเขาเหมือนกันเธอ”

“เยอะเยอะ แต่ไม่มีใครรอดชีวิตกลับมาได้สักคน” สึซึหัวเราะหึ ๆ “ตอนพวกนั้นไป ทำทางหยิงผยองกว่านายอีก แต่ตอนนั้นกลายเป็นภาชนะฝึกวิชาของอาจารย์ไปแล้ว หนึ่งในนั้นมีตริศูลด้วย!”

เขาเอ่ยชื่อใครคนหนึ่งซึ่งตงจื๊อไม่รู้จัก แต่เดาได้ว่าเป็นนักไสยศาสตร์ที่มีชื่อเสียงมาก

ลินฮัยเคยบอกกับพวกตงจื๊อว่า สองสามปีมานี้สนม่านักไสยศาสตร์ไปเยอะ สร้างศัตรูมากมายนับไม่ถ้วน และมีนักไสยศาสตร์มีชื่ออยู่หลายคนที่เคยร่วมมือกันหมายจะปราบสน แต่สุดท้ายก็คว้าน้ำเหลว เสียชีวิตไปสองคนจากห้า และจากการต่อสู้ครั้งนั้นทำให้สนมีชื่อเสียงขึ้นมาทันทีภายหลังเขาพอใจกับการอาศัยอยู่ในพื้นที่เล็กๆ ไม่ได้ออกมาสร้างปัญหาทุกคนเลยปิดหูปิดตาข้างหนึ่ง ถือเสียว่าคนคนนี้ไม่มีตัวตนอยู่

แต่ตอนนั้นเมื่อได้ยินว่าเขากำลังอัญเชิญปีศาจฟ้ากลับมาอย่างลับๆ แม้แต่ลินฮัยเองก็ยังไม่ติด ทันทีที่ปีศาจฟ้าปรากฏตัวบนโลก หนึ่งหน้าไฟที่ต้องกลายเป็นทะเลโลหิตและเนินผิงศพก็คือดินแดนใต้เท้าของมณฑลนั้นอย่างแน่นอน ไม่มีใครอยากเห็นรูปแบบนั้นเกิดขึ้น

“อาจารย์ ผมสู้ครับ ขอภัยด้วยที่ผมพาศัตรูของท่านมาหาถึงที่นี่ ผมถูกบังคับ!”

ทั้งคู่มุ่งถึงด้านนอกตัวเรือน สู้ซึกุเข้ากับพื้นดังต๊ับ เอามือกุมท้องส่งเสียงโอดครวญด้วยภาษาถิ่น

จากนอกรั้วไม้เตี้ยๆ ตงจื๊อเห็นคนสองสามคนกำลังปิดกวาดลานบ้านอยู่ พวกเขาได้ยินเสียงตรงนี้แท้ๆ แต่ยังก้มหน้าทำงานของตัวเองต่อไปเหมือนไม่ได้ยิน

แต่ทันใดนั้นสู้ซึกิก็ลุกพรืดหลังกล่าวประโยคนั้นจบ ระหว่างที่ตงจื๊อยังไม่ทันขัดขวางอีกฝ่าย เด็กหนุ่มก็พุ่งเข้าไปในลาน ยืนบนชั้นบันไดนอกประตูเรือน หันหลังฟิงกำแพงหอบหายใจ เผยรอยยิ้มแปลกๆ ให้ตงจื๊อแล้ว

ตงจื๊อไม่มีเวลามองรอยยิ้มอีกฝ่าย เพราะในตอนนั้นเอง รูตัวเล็กๆ นับไม่ถ้วนเลื้อยออกมาจากดินโคลนใต้เท้า มันมีลวดลายเป็นวงสีทองเหลืองและสีดำสลับ ส่งเสียงซู่ฟ่อ ไม่เกรงกลัวอำนาจของผงยาแต่อย่างใด มันซูดอ้าปากจะกัดตนเองเขา

ตงจื๊อกระโดดถอยหลังไปหลายก้าว แต่ไม่ช้าจำนวนรูร่างเพรียวบางก็แน่นขนัด โอบล้อมเขาไว้จากทุกด้าน ซ้ำมันยังเคลื่อนที่เร็วมาก พริบตา

เดียวผุ่งงูที่อยู่หน้าสุดก็อยู่ห่างจากเขาไม่ถึงครึ่งฝ่าเท้า และอาจใช้เวลาเพียงครึ่งวินาทีในการฉกเหยื่อ

สุชีรู้เรื่องกับดักนี้ เขาเคยเห็นนักไสยศาสตร์หลายคน รวมถึงคัตรูบางคนที่สามารถดูหมิ่นอาจารย์สน ล้มลงอยู่ในแนวป้องกันนี้ ถูกงูนับหมื่นเขมือบ เต็มไปด้วยรูพรุนหว่าะหะ ตายแบบไม่เหลือศพมาก่อน

ไม่ต้องสงสัยเลย เขานึกว่าคราวนี้ตงจื้อหนีไม่พ้นแล้วแน่ๆ

แต่วินาทีต่อมา รอยยิ้มชั่วร้ายของสุชีก็นิ่งค้างอยู่บนใบหน้า

เพราะเขาเห็นมือสองข้างของตงจื้อควักกระดาสีเหลืองออกมาสองแผ่น ปากร้ายคาถาเริ่มงำ จากนั้นก็ขว้างกระดาสองแผ่นนั้นไปทางด้านหน้าและด้านหลัง ผลคือจังหวะที่กระดาสันต์สองแผ่นสัมผัสตัวผุ่งงู มันกลับลุกไหม้ขึ้นเองโดยไม่มีเปลวไฟ ไม่นานก็ม้วนสู่ผุ่งงู กลืนกินพวกมันจนสิ้นซาก

“นี่มันวิฆาณมตร์ทำอะไร!” สุชีร้องเสียงหลงอย่างตื่นตระหนก

ในความทรงจำของเขา อาจารย์สนเป็นผู้มีฝีมือสูงส่งเลิศล้ำที่สุด และเขาก็ภาคภูมิใจในเรื่องนี้จนแทบอดใจรอไม่ไหวอยากให้ตงจื้อตายไปทั้งอย่างนั้น ใครจะรู้ว่านอกจากอีกฝ่ายจะไม่เป็นไปตามที่เขาหวังแล้ว กลับกัน ยังทำลายแนวป้องกันด้านแรกของเรือนลงอีก

ตงจื้อรู้ตัวแล้วเช่นกัน หลังจากที่เขาไประงับคุณไสยบนตัวเขาไว้ไม่ได้อยู่ดี ๆ ก็เจ็บจนกะปलกะเปลี่ยขึ้นมาอีก ดูเหมือนความสามารถแต่เดิมาก็ระดับขึ้นมาบางส่วนด้วย หลงเชื่อบอกว่าเป็นเพราะยาซึ่งซึ่งเป็นสมุนไพรชั้นดีที่ปรับสภาพร่างกายตั้งแต่แรก แต่ตอนนั้นเขารับกินมันเมื่อแผลเก่ายังไม่ได้รับการเยียวยาจึงทำให้ผลของยาไม่ออกฤทธิ์ ตอนนั้นเขาไปช่วยระงับคุณไสยไว้ชั่วคราว ต่อให้ผิดพลาดยังไงมันก็ช่วยสาบพลังปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ของเขา เมื่อแผลเก่าหายดีเป็นปกติย่อมสำแดงศักยภาพออกมาได้อย่างสมบูรณ์ ไว้คุณไสยถูกกำจัดเมื่อไหร่ก็ไม่มียอะไรให้ทวงหน้าพะวงหลังอีก

ระหว่างที่ผุ่งงูไม่รู้จะทำยังไงกับตงจื้ออยู่นั้น ใครคนหนึ่งก็ก้าวออกมาจากในบ้าน สุชีผินหน้ามอง ก่อนร้องด้วยความยินดี “อาจารย์สวรรค์!”

สวรรณค์ผู้เป็นลูกศิษย์ของสนไม้ได้สนใจสุชี สายตาเขาตกอยู่บนร่าง
ตงจื้อ มุมปากเหยียดยิ้มเย้ยหยันราวกับกำลังมองซากศพ

“นายมาจริง ๆ”

ตงจื้อแบมือ “พวกนายให้ฉันมาไม่ใช่หรือไง สนละ หรือว่าตกใจ
จนแอบไปซุกหัวอยู่ในบ้านแล้ว”

สวรรณค์แค้นยิ้ม “แค่จัดการกับนาย ไม่จำเป็นต้องให้อาจารย์ฉัน
ลงมือหอก เรียกตัวช่วยของนายออกมาให้หมด ฉันจะได้ไม่ต้องไล่ตาม
เก็บทีละคน!”

“นายหมายถึงฉันหรือ”

เขมทัต ลูกศิษย์ของลินซัยปรากฏตัวขึ้นที่รั้วด้านหน้าเรือน ในมือ
คว้งตัวใหญ่ลำตัวหนาเท่าแขนของชายเต็มวัยไว้ ท้วลำตัวของงูนั้นดำเมื่ยม
เป็นมันระยับ มีเพียงดวงตาที่เป็นสีแดงกำราวโลหิต แคเห็นก็รู้ทันทีว่าไม่ใช่
สัตว์เชื่อง แต่เมื่ออยู่ในมือเขมทัต ลำตัวกลับตรงทื่อ เชื้อฟงจนน่าตกใจ

สวรรณค์ทำหน้าเคียดซึ่ง “ปล่อยมัน!”

เขมทัตเหวี่ยงงูดำกลับตัวใหญ่ลงกับพื้น ญักษ์กระตุกสองที สุดท้าย
ก็แน่นิ่งหมดลมหายใจไปอย่างสมบูรณ์

“แกเป็นใคร!” เห็นสัตว์เลี้ยงแสนรักของตนถูกทำร้ายจนถึงแก่
ความตายแบบนี้ สวรรณค์โกรธจนหน้าดำหน้าแดง

เขมทัตพนมมือพลางเดินเข้ามา “ฉันไม่บอกชื่อกับคนชั่ว ๆ”

เขากะชิบบอกตงจื้อ “คุณหลงไปหาปีศาจฟ้าก่อนแล้ว เราร่วมมือ
กันล่อให้สนออกมาก่อน”

ตงจื้อพยักหน้าเบา ๆ เขาเข้าใจเจตนาของเขมทัต คัตรู้อยู่ในที่ลับ
เราอยู่ในที่แจ้ง ด้วยความที่ปิดเรื่องอาจารย์ลินซัยไว้ การปรากฏตัวออกมา
ช้าหน่อยจะลดการป้องกันของฝ่ายตรงข้ามได้มากกว่า

สวรรณค์เห็นพวกเขากระชิบกระซาบกันก็ยิ่งโมโห งอนั้ซึ่กับนิ้วโป้ง
จับใส่ปากแล้วเป่าหนึ่งที ร่างสี่ร่างก็วิ่งออกมาจากด้านหลังบ้านแล้วกระโจน
ใส่ตงจื้อกับเขมทัต

ตั้งแต่หัวจรดเท้าของสี่คนนั้นเงาเลื่อมเป็นมัน สีหน้าปราศจาก

อารมณ์ใดๆ ดังจื๋อยังไม่ทันสังเกตให้ถึถ้วนก็ได้ยินเขมทตตะโกนก้อง
“พวกนั้นเป็นหุ่นยา ต่อให้ยิงปืนใส่ก็ไม่มีประโยชน์ อย่าปะทะตรงๆ!”

ไม่นานตงจื๋อก็เข้าใจว่ายิงปืนใส่ไม่มีประโยชน์หมายความว่าอะไร
เนื่องจากกระบี๋ฉางโส่วของเขาปาดไปโดนต้นคอของฝ่ายตรงข้ามทันทีที่หลุด
จากฝัก เดิมบริเวณนี้เป็นส่วนที่เปราะบางที่สุด แต่กลับไร้ร่องรอยเสียหาย
เมื่อถูกฟันด้วยกระบี่คม ตรงกันข้าม มันยังถือโอกาสนั้นคว้ากระบี่ฉางโส่ว
หลุดลากตงจื๋อเข้าหาด้วย!

กระบี่ฉางโส่วไม่มีทางถูกกระชากจนหักสะบั้น ตงจื๋ออาศัยแรง
ดิดตัวขึ้นไป ยืมไหล่อีกฝ่ายพุ่งตัวผ่านไปหาอีกร่าง ปลายกระบี่ชี้ตรงไปที่
กึ่งกลางหน้าผาก

ปลายกระบี่ที่พุ่งไปด้วยความเร็วสูงแทงหว่างคิ้วจนเป็นรูในที่สุด
แต่ก็เท่านั้น ไม่นานข้างตัวเขาก็มีหุ่นยาอีกสองตัวเข้ามาโจมตี ตงจื๋อจำต้อง
ชักกระบี่ออกเพื่อถอยหนี ไหล่เกือบถูกพวกมันฉีกกระชากจนขาด

สิ่งที่เรียกว่าหุ่นยาพวกนี้คือผู้ที่ถูกผ่าร่างตอนกำลังจะตายแหล่มีตาย
แหล่ อัดยาพิษที่สร้างขึ้นด้วยศาสตร์ลับต่างๆ เข้าไป และร้ายคุณไสยใส่
ทำให้พวกมันสูญเสียความตระหนักรู้ในตนเอง และกลายเป็นเสมือน
หุ่นเชิด

ผู้ที่ถูกจัดการด้วยวิธีนี้บางส่วนเป็นศัตรูของสน บางส่วนเป็นคน
ที่มาขอความช่วยเหลือถึงที่และบังเอิญล่วงเกินเขาโดยไม่ได้ตั้งใจ รวมถึง
ชาวบ้านในหมู่บ้านแสนตาที่สุชื้ออยู่ เนื่องจากไม่ยอมศิโรราบและรับการ
คุ้มครองจากเขาจึงถูกล่่นงาน ที่นี้ไม่เคยขาดภาษณะปรุงยาต่างๆ วิชา
มนตร์ดำทุกชนิดที่หลายคนก็ไม่ถึงมีให้เห็นหมดที่นี้

บทที่ 114

ตงจื้อคนเดียวน รับมือกับหุ่นยาสามตัว แม้ตอนนี้ยังไม่เป็นอันตรายถึงชีวิต แต่เขาก็นึกหาวิธีที่ดีกว่านี้ไม่ออกในเวลาอันสั้น ได้แต่หลบเลี่ยงและถอยเพื่อตั้งรับเป็นหลัก สวรรค์ใช้คุณไสยจัดระเบียบบริเวณรอบนอกของเรือนขึ้นมาใหม่ อีกทั้งในบ้านยังมีสนอีกคนที่จวนบัดนี้ยังไม่โผล่หน้ามา พวกเขาคิดหนี่ตอนนี้ก็ไม่ว่างแล้ว การต่อสู้วันนี้ เห็นทีไม่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งก็ต้องตายกันไปข้าง

เขมทัตต์รับมือกับหุ่นยาอีกตัวโดยไม่ตกเป็นรอง แต่ในสายตาของสวรรค์ พวกเขากลายเป็นหมูในอวย ไม่ช้าก็เร็วต้องหมดแรงและตายอยู่ตรงนี้ ที่จริงหากไม่ใช่เพราะท่านป้าปิยสฤกษ์ใจกว้างตงจื้อ และต้องการนำอีกฝ่ายมาเป็นภาชนะอาศัยชั่วคราวก่อนจะฟื้นคืนชีพแล้วละก็ ป่านนี้เขาคงปล่อยศพนับพันแมลงนับหมื่นออกมากัดกินสองคนนี้ให้สิ้นซากไปแล้ว ไหนเลยจะปล่อยคนพวกนี้ไว้ที่นี้แล้วค่อยกำจัดอย่างช้าๆ

เสียงคำรามดังขึ้นฉับพลันในจังหวะนั้นเอง

“ศัตรูฉันอยู่ไหน!”

ไม่ว่างขาดคำ ศีรษะหนึ่งก็ลอยออกจากตัวบ้าน พุ่งมาด้วยความเร็วสูง แต่กลับชะงักงันกลางอากาศ นัยน์ตาคู่ที่เต็มไปด้วยเส้นเลือดฝอยกลอกอย่างเชื่องช้า กวาดผ่านเขมทัตต์และหุ่นยาไป สุดท้ายตกลงบนร่างตงจื้อ

ร่างนั้นต่อให้สลายกลายเป็นเถ้าถ่าน ยามาโมโตะ คิโยชิ ก็จำได้

“ตง...จื่อ!”

ยามาโมโตะ คิโยชิ ที่เหลือเพียงศีรษะ แม้ในยามหลับฝันก็ไม่มีทางลืมเลือนประสบการณ์จุดฝันร้ายของตนในลู่เจิง

คนยโสโอหังอย่างเขา กลับต้องมาถูกลังหารด้วยกระบี่ของผู้ที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนาม หากตอนนั้นไม่ได้เตรียมทางหนีที่ไล่เอาไว้ ป่านนี้เขาคงกลายเป็นคนตายจริงๆไปแล้ว

ตาเขาแดงก่ำเมื่อได้พบศัตรู นับประสาอะไรกับศัตรูที่สังหารตนด้วยแล้ว ใบหน้ายามาโมโตะ คิโยชิ บิดเบี้ยว หลังตั้งเป้าแล้วก็พุ่งตรงไปที่ตงจื่อทันที

เขมัตตฤทานด้วยความตื่นตระหนกอย่างอดไม่ได้ “คุณไสยถอดหัว!”

คุณไสยถอดหัวเป็นวิชาไสยศาสตร์อย่างหนึ่งที่มีความซับซ้อนและฝึกฝนยากอย่างยิ่ง ว่ากันว่าหากนักไสยศาสตร์ฝึกวิชาไสยศาสตร์สำเร็จจะทำให้หัวของตนแยกออกจากร่าง และเอาชีวิตผู้ที่อยู่ห่างออกไปหลายพันลี้ได้ นอกจากนี้โดยทั่วไปแล้วมันยังเป็นวิชาที่นักไสยศาสตร์มนตร์ดำฝึกฝนหยาบจึงมองว่าเป็นอวิชชา ห้ามเขมัตตผู้เป็นลูกศิษย์ฝึกฝนเป็นอันขาด

แต่ถ้าพูดกันจริงๆ สภาพยามาโมโตะ คิโยชิ ตอนนี้อย่างไรเรียกว่าใช้คุณไสยถอดหัวได้อย่างไร เพราะเขาสูญเสียร่างกายไปแล้ว เหลือแค่หัวอย่างเดียว เป็นตนเองที่ใช้วิชาลับผนึกวิญญาณเขาไว้ในหัวและทำให้เขามีชีวิตต่อไปได้

เมื่อเห็นยามาโมโตะต้องการฆ่าตงจื่อโดยไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหมที่ไหน ทำท่าจะบดขยี้ศพเขาเป็นหมื่นๆ ชิ้นท่าเดียว สวรรค์จึงบอกอย่างฉุนเฉียว “หยุดนะ นั่นมันร่างที่ท่านปาปิยสระบุมาว่าอยากได้ ห้ามทำเสียหาย!”

แต่ยามาโมโตะไม่สนใจอะไรแล้ว แม้ว่าสนรับปากหลายครั้งหลายคราว่าจะช่วยคืนสภาพเดิมให้เขา แต่การเจาะร่างที่เหมาะสมสักร่างมันไม่ใช่เรื่องง่ายเสียที่ไหน เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ส่วนใหญ่ล้วนดำดล้าแถมโหนกแก้มสูงกันทั้งนั้น ไม่เข้าตายามาโมโตะสักนิด ที่พอจะเพลิดตาหนอยสังขารก็ไม่เอื้ออำนวยอีก เลือกลงเลือกมาก็ไม่มีใครสักคนที่เหมาะสม และ

นี่ก็ทำให้อารมณ์ของเขาร้อนรุ่มกระวนกระวายขึ้นทุกวัน วันนี้ได้เห็นตงจื้อไหนดเลยจะซ่มกั๊นได้ เขาอดใจรอไม่ไหว อยากกัดก่อนเนื้อของตัวการคนนี้แล้วกลืนลงไปทีละชิ้นมากกว่า ถึงจะขจัดความเคียดแค้นในใจลงได้!

สวรค์เห็นยามาโมโตะไม่ฟังคำสั่งก็กลัวตงจื้อจะเพลอโดนอีกฝ่ายขย้ำคอขาด ถึงตอนนั้นท่านปาปิยัสจะไม่มีภาชนะให้อาศัย ขณะที่กำลังเตรียมขัดขวางอยู่นั้น อยู่ๆ เขาก็รู้สึกคันแปลกๆ ที่ฝ่าเท้า รีบถอยออกไปสองก้าว ก็ม้วนหันมองลงไป ปรากฏว่าแผ่นหลังเกิดปวดแปลบขึ้นมาระลอกหนึ่ง สวรค์ร้องอ้าก คุณเขาลงกับพื้น มองทรวงอกของตนปรากฏโพรงเลือดด้วยความแปลกใจ จากแผ่นหลังทะลุมาถึงแผ่นอกด้านหน้า เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทั้งหมดนี้มันเกิดขึ้นได้อย่างไร!

ใคร! ยังมีใครซ่อนตัวอยู่อีก!

สวรค์เงยหน้ามองไปรอบๆ เห็นแค่ตงจื้อกับเขมทัตสาละวนอยู่กับการรับมือกับหุ่นยาและยามาโมโตะ ไม่มีเวลาลามลงมือลอบทำร้ายเขาสักนิด เขาไม่อยากจะเชื่อ ตัวเองเป็นถึงลูกศิษย์ที่อาจารย์ภาคภูมิใจ แต่ดันมาโดนคนทำของใส่ร้ายๆ

“อาจารย์!” เลือดไหลชุ่มโชก เขาตะโกนด้วยความเจ็บปวด มือกุมอก โลหิตเจิ่งนองเป็นแอ่งอยู่ใต้ร่างไปแล้ว

มีมือข้างหนึ่งมาพุงแผ่นหลังเขาไว้ ไม่รู้ด้วยกลวิธีใด เลือดของสวรค์จึงหยุดลงชั่วคราว สีหน้าแตกตื่นระคนหวาดกลัวค่อยๆ สงบลง สนนที่หลบอยู่ในบ้านมาตลอดถูกบีบให้ต้องโผล่หน้าออกมาในที่ที่สุด เขยิบข้างสวรค์ มือหนึ่งกดไหล่ลูกศิษย์ ตามองไปทางป่าที่มีเสียงสวนสาบอยู่นอกรั้ว

“ถ้ายังไม่ออกมาอีก ฉันจะฆ่าลูกศิษย์นาย!”

ไม่นานนัก ทางที่เขามองไปก็มีใครบางคนก้าวออกมาช้าๆ เขาคือสินชัยที่เมื่อครู่ไม่ได้โผล่หน้ามา

สีหน้าสนบอกว่า ‘เป็นแกจริงๆ’

“ฉันว่าแล้วเชียว หลังจากพ่ายแพ้ไปในตอนนั้น แกก็ไม่เคยยอมรับ และต้องการแก้แค้นมาโดยตลอด แต่ฉันรอมาตั้งหลายปี แกกลับเอาแต่

กลัวตายไม่กล้ามา วันนี้คงคิดว่าหาตัวช่วยได้แล้วสินะ”

ไม่รู้เพราะผีกิวาฆมนตร์ดามานานหรืออย่างไร ต่อให้เป็นเสียงพูดเรียบ ๆ ของสนก็ยังไม่ให้ความรู้สึกอึดอัดครึ้มยากจะบรรยายแก่ผู้อื่นอยู่ดี ราวกับมีแสงที่มองไม่เห็นกัดกิน รู้สึกอึดอัดไปทั้งลำตัว

สินชัยมองอีกฝ่ายก่อนเอ่ยด้วยความชิงชัง “ฉันไม่รู้ว่าคุณคิดทะเลาะทะเลาะอยากคืนชีพให้ปาปิยัส ไม่อย่างนั้นฉันคงมาตั้งนานแล้ว!”

สนหัวเราะร่วน “สินชัย น้องชายแกลตายคามือฉัน แต่หลายสิบปีมานี้แกลไม่กล้าโผล่มาล้างแค้น คนชั่วลาลดอย่างแกลนะเธอจะกล้ามาทวงความเป็นธรรมถึงที่!”

สินชัยเหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่ เขาถอนหายใจเฮือกหนึ่ง

“เขาพลาดไปฝึกอวิชชา ฆ่าคนตาย กรรมตามสนองตัวเองล้วนๆ!”

สนโคลงคิระะ “น่าเสียดาย ถ้าตอนนี้เขายังมีชีวิตอยู่ ต้องกลายเป็นนักไสยศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่กว่าแกลแน่ๆ! คนที่ไม่มีพรสวรรค์ ชั่วยังตายด้านแบบแกล ไม่น่ามาฝึกไสยศาสตร์ตั้งแต่แรกเลย เพราะพวกแกล ไสยศาสตร์ถึงกลายเป็นเบียร์รองมือรองเท้าให้ผู้มีอำนาจ กลายเป็นวิชาอภินิหารในสายตาคนอื่น! ฉันต่างหากที่เป็นคนทำให้ไสยศาสตร์ก้าวไปข้างหน้า แกลที่นั่น! สิ่งเหล่านี้เป็นผลงานชิ้นเอกของฉันทั้งนั้น หุ่นยาหลายตัวนั้นไม่ใช่วิชาไสยศาสตร์อย่างเช่นที่เคยมีมาในอดีต แกลทำได้ไหม!”

เขาขึ้นเสียงสูง “แกลทำไม่ได้ แกลทำเป็นแต่หมอบคลานคอยเลียแข้งเลียขาอยู่ใต้ฝ่าเท้าคนใหญ่คนโตพวกนั้น ขอให้พวกมันเชิดชูเกียรติให้แกสักนิด เพื่อที่แกลจะได้คุ้ยไถ้อวดต่อหน้าชาวบ้าน!”

สินชัยไม่สะทกสะท้าน รวมถึงไม่ได้รู้สึกโมโหเพราะอีกฝ่าย “ปีศาจมีที่สำหรับปีศาจ แต่นายคิดเรียกปีศาจมายังโลกมนุษย์ นายคิดว่ามันจะจดจำความดีของนาย ให้นายเป็นข้ารับใช้ที่ซื่อสัตย์จริง ๆ นะเธอ วันที่ปาปิยัสฟื้นคืนชีพขึ้นมาจริง ๆ แม้แต่นายก็จะกลายเป็นหนึ่งในเครื่องสังเวยของมัน!”

สนหัวเราะลั่น “ฉันเต็มใจอย่างยิ่ง! ฉันเต็มใจอุทิศเลือดทุกหยาดหยดของฉัน ชีวิตฉัน หรือแม้กระทั่งวิญญาณเพื่อท่านปาปิยัส!

พลังอำนาจที่ยิ่งใหญ่มีสิทธิ์ปกครองโลกใบนี้ มนุษย์กระจององกองอยู่
ครอบครองโลกนี้มานานเกินไปแล้ว ฉันจะเปลี่ยนเจ้าของใหม่ให้มัน ทำให้
มันดีขึ้นกว่าเดิม!”

สินชัยมองท่าทางคลุ้มคลั่งของอีกฝ่าย รู้ว่าตัวเองไม่จำเป็นต้องพูด
อะไรต่อไปแล้ว เขายกไม้เท้าขึ้น กระแทกหนัก ๆ กับพื้นหนึ่งที่

ลูขีที่หลบอยู่ตรงประตูชะโงกหัวออกมาเงิบ ๆ พบว่าตั้งแต่เมื่อไหร่
ไม่รู้ที่ขอบฟ้าถูกเมฆดำปกคลุม เมฆดำนั้นค่อย ๆ คล้อยต่ำลงมาก่อนลอย
เข้าหาसन เมื่อเพ่งมองให้ดีจึงพบว่ามันคือหนอนจำนวนนับไม่ถ้วนที่เรียงราย
แน่นขนัด ส่งเสียงหึ่ง ๆ ไกลเข้ามาทุกที มันโอบล้อมสนเป็นกลุ่ม ๆ ปกคลุม
แน่นหนามืดฟ้ามัวดิน ตามคำสั่งด้วยมือของสินชัย

ลูขีรู้สึกบ๊องโง่ใจขึ้นมา แน่หนอนไม่ใช่เพราะสินชัย แต่เพราะความ
ห่วงใยในตัวอาจารย์สนของเขา หนอนบินได้พวกนั้นกระพือปีกสีเทา
เชื่อมต่อกันทีละตัว คล้ายตาข่ายหนอนตาถี่จนลมไม่อาจลอดผ่าน เห็น
แล้วขนหัวลุก แต่จะไม่มองก็ไม่ได้

ตาข่ายหนอนค่อย ๆ หดแคบเป็นวงล้อม แต่สนที่อยู่ภายในกลับ
ไม่ไหวติง ทำให้ชวนสงสัยว่าเขากำลังถูกหนอนพวกนั้นกัดกินทีละนิด
หรือเปล่า

สวรรค์ ลูกศิษย์ของสนถูกควักหัวใจออกไป แม้จะใช้เคล็ดวิชารักษา
ชีวิตไว้ได้ชั่วคราว แต่ก็ไม่มีแรงใจมติดกลับในตอนนี เจ้าตัวนอนหอบหายใจ
กับพื้น ไม่ต้องพูดถึงเรื่องออกคำสั่งให้หุ่นยามาช่วยสนเลย

ยามาโมโตะ คิโยชิ นั่นก็ต้องการแก้แค้นทำเดี๋ยว กำลังใจมติดตั้งจื้อ
อย่างบ้าคลั่ง เขมัตตกับตงจื้อยังรับมือกับหุ่นยาสีตัวที่ตรึงพันแทงไม่เข้าอยู่
สถานการณ์ดำเนินมาถึงภาวะชะงักงันชั่วขณะ

ทันใดนั้นตาข่ายหนอนก็ฉีกขาดเป็นรู!

ดวงตาที่หริ่งเล็กน้อยของสินชัยพลันเบิกขึ้น จ้องเหม็งไปยังทิศทาง
ของตาข่ายหนอน

เห็นเพียงศีรษะของสนที่ชะเง้อออกมาจากรูที่ฉีกขาด เสียงโครม
ดังขึ้น ตาข่ายหนอนทั้งผืนถูกเขาใช้พลังกระแทก แผลกระจายเสียง ๆ!

อาจารย์สนเก่งที่สุดจริง ๆ ด้วย! ลูซี่ที่ชมการต่อสู้อยู่กลับมาตอกตีใจอีกครั้ง เผ่าภาวนาให้อีกฝ่ายต่อไปเจียบ ๆ

“หลายปีมานี้เกมวุ่นแต่เสียแข่งเสียขาพวกผู้มีอำนาจ คงไม่มีเวลาศึกษาค้นคว้าสินะ กลอุบายแค่นี้ยังร้ออันจะขังฉันอีกงั้นหรอ!”

สนหัวเราะก๊อง ลูซี่เห็นแค่อีกฝ่ายยกมือขึ้นเหมือนปล่อยอะไรบางอย่างออกมา แต่เมื่อมองดี ๆ กลับไม่มีอะไรทั้งสิ้น

ทว่าสินชัยกลับเปลี่ยนสีหน้า เพราะเขาเห็นสนปล่อยหนอนตัวเล็ก ๆ กิ่งโปรงใสตัวหนึ่งออกมา

มีแค่หนอนตัวเดียว

แต่สามารถขุดรูในตาข่ายหนอนยุบยับออกมาได้ หนอนพวกนั้นถึงขนาดถอยหลบให้โดยอัตโนมัติเมื่อได้เห็น ไม่กล้าแม้แต่จะสู้กับมันด้วยซ้ำ

“มนตร์ล่องหน?” สินชัยร้องเสียงหลง

วิชาไสยศาสตร์ได้รับการสืบทอดมาจากแขนงเดียวกันกับวิชาพิษภูของจีน เอาเข้าจริงมันมีส่วนเกี่ยวข้องกับหนอนพิษภูเช่นกัน มนตร์ล่องหนแท้จริงแล้วคือการใช้วิชาลบล้างล่อหลอมนกลายเป็นหนอนพิษภูชนิดหนึ่ง เมื่อสำเร็จวิชานี้ หนอนจะโปร่งใสไปโดยปริยาย ตาเปล่ามองไม่เห็น ทุกที่ที่มันไป มันจะกัดกินเนื้อหนังกระดูกเลือดของมนุษย์ พรากชีวิตคนเสมือนเข้าสู่ดินแดนไร้มนุษย์ เป็นคาถามนตร์ดำที่ร้ายกาจมาก แน่หนอนว่ายากมากหากต้องการฝึกวิชาให้สำเร็จ อย่างตัวที่สนปล่อยออกมาตรงหน้านี้เมื่อพิศให้ดีแล้วยังเห็นเค้าโครงร่างอยู่นิดหน่อย ไม่นับว่าโปร่งใสอย่างสมบูรณ์ นี่ยังไม่ถึงขั้นที่ทรงพลังที่สุด แต่ก็สุดยอดมากแล้ว

หนอนบินกิ่งโปรงใสตัวนี้พุ่งตรงไปที่หว่างคิ้วสินชัยอย่างอุกอาจ วิถีทั่วไปไม่อาจหยุดยั้งมันได้ ไม่กี่วินาทีต่อจากนั้นหัวของสินชัยจะถูกหนอนบินพุ่งชนจนทะลุเป็นรูเลือดสองรู

ด้วยเจตจำนงอันแรงกล้าของสินชัย ตาข่ายหนอนผืนนั้นจึงผินลอยขึ้นมาอย่างฉลาดกลัว พยายามขัดขวางหนอนล่องหน แต่ไม่นานพวกมันก็พากันร่วงตกพื้น ความเร็วของมันไม่ลดลง ซ้ำยังเพิ่มมากขึ้น เหลือ

ของมันไม่ใช่ตาข่ายหนอน หากแต่เป็นลื่นซัยที่อยู่ไม่ไกลออกไป!

ย้อนกลับไปเมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้ว ก่อนหน้าที่ตังจื๊อจะมาถึงเรือนภายใต้การนำทางของสวี่ พวกหลงเซินก็ตามหลังตังจื๊อมาห่างๆ และหาที่ตั้งของเรือนจนพบ

หลงเซินไม่ได้รับร้อนออกมาช่วยตังจื๊อ แต่เดินอ้อมไปด้านหลังของเรือนเพียงลำพัง แผลงตัวเข้าไปในนั้นเงียบๆ เพื่อหาร่องรอยของปีศาจฟ้า

ในความคิดของเขา ศัตรูตัวฉกาจที่สุดในการเดินทางของพวกเขาครั้งนี้ไม่ใช่นักไสยศาสตร์ที่มีพลังแก่กล้าอย่างสน หากแต่เป็นปาปิยัสที่สนปรณนิบัติรับใช้

แม้ว่านั่นจะเป็นเพียงปีศาจฟ้าที่ยังไม่ได้ก่อร่างอย่างสมบูรณ์ แต่ก็มากพอแล้วที่จะสร้างความเสียหายใหญ่หลวงให้กับโลก

เรือนทั้งหลังมีสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งพลังปีศาจแผ่ปกคลุมหนาทึบและล้นทะลักออกมาภายนอก นั่นต้องเป็นที่ปีศาจฟ้าถือกำเนิดแน่นอน

ภายในเรือนมีกับดักอันตรายวางอยู่เต็มไปหมด ตลอดทางที่หลงเซินผ่านมา เขาเจอมือที่อยู่ๆ ก็โผล่ขึ้นมาจากใต้พื้น ลูกศรอาบยาพิษซึ่งยิงมาจากในที่ลับโดยไม่ทันตั้งตัว รวมถึงกลอุบายชั่วร้ายนับไม่ถ้วน แต่กับดักเหล่านี้ไม่ได้ก่อให้เกิดอุปสรรคใดๆ สำหรับเขา ทุกที่ที่แสงกระบี่ไปถึง ผีร้ายล้วนสลายกลายเป็นเถ้าธุลี

ห้องที่มีพลังปีศาจแผ่ออกมานั้นอยู่ที่สุดปลายทางเดินของอันตรายทั้งหมดทั้งปวง ประตูหน้าต่างปิดสนิท ทำให้ลอบมองภายในนั้นไม่ได้

หลงเซินไม่ได้รับร้อนก้าวไปข้างหน้า เขายกกระบี่ขึ้นในตำแหน่งที่ห่างออกไปหลายสิบเมตร ก่อนฟังประตูเข้าไปทันที

ลมกรูกันเข้าไปจากภายนอก ประตูกระแทกผนังก่อนดีดกลับ เกิดเสียงดังปังชัดเจน

แต่ไม่มีสิ่งใดออกมาจากในนั้น ทุกอย่างเงียบสงบ รวากับหลงเซินรบกวนนิทราภรณ์อันแสนสุขของผู้เป็นเจ้าบ้าน

เงียบจนน่าประหลาด

หลงเซินเดินเข้าไปช้า ๆ ด้านในปราศจากแสงสว่าง มีเพียงเทียนเล่มเดียวที่ลุกไหม้และดับลงเพราะสายลมจากด้านนอก

แสงจากภายนอกส่องลอดเข้ามา เพิ่มชีวิตชีวาให้กับห้องนี้เล็กน้อย

เขาทอดสายตามองไป บนโต๊ะเต็มไปด้วยขวดโหลและแจกัน หนึ่งในนั้นมีโถขนาดใหญ่ตัวหนึ่งอยู่ชิดติดผนัง บนนั้นมีเพียงหม้อดินสีดำเข้มใบหนึ่ง สูงประมาณหนึ่งเมตร เป็นหม้อดินธรรมดาที่พบเห็นและหาซื้อได้ทั่วไปข้างนอก แต่หลงเซินรู้ สิ่งที่บรรจุอยู่ในหม้อนั้นอาจเป็นส่วนสำคัญของห้องนี้

มีรูปหอมถูกจุดอยู่ข้างหม้อดิน ทั้งห้องอวลไปด้วยกลิ่นหอมประหลาด หวานเย็นเหมือนถูกห้อมล้อมด้วยทะเลโลหิตชั้นคลัก และที่ข้างโต๊ะมีใครคนหนึ่งนั่งอยู่ ลำตัวครึ่งหนึ่งพึงขอบโต๊ะ ศีรษะโน้มต่ำคล้ายกำลังหลับใหล

อีกด้านหนึ่ง หญิงสาวผมบลอนด์นั้นดำฟ้าคนหนึ่งยืนอยู่ภายในโลงแก้วที่ตั้งอยู่ แอ่อยู่ในน้ำสมุนไพรสีเหลือง ส่วนท้องของเธอถูกปกป้องกลมกลึง ก้อนสีดำไหลเวียนอยู่ตรงนั้นช้า ๆ ราวกับพร้อมจะเดินออกมาทันทีที่เสียงเรียก

ไม่นานเสียงอีกทีก็ครึกโครมก็ดังมาจากบริเวณใกล้ ๆ คงเพราะพวกตงจื้อกับสินชัยเริ่มปะทะกับสนแล้ว

หลงเซินไม่ได้รับหันกลับไปเป็นกำลังเสริม ตงจื้อโตพอที่จะรับผิดชอบหน้าที่คนเดียวได้แล้ว เขาควรมอบความเชื่อใจให้อีกฝ่ายอย่างเต็มที่

ทันใดนั้นเขาก็ขยับตัว

กระบี่ยาวในมือฟันไปที่หญิงสาวในโลงแก้ว และยังเล็งไปที่หน้าท้องของเธอด้วย!

แสงกระบี่พุ่งแหลนออกไป เสียงบีมดังขึ้นก่อนที่โลงแก้วจะแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ น้ำสมุนไพรไหลทะลักออกมา แต่ไม่ใช่เพราะถูกฟันด้วยแสงกระบี่ ความเป็นเพราะหน้าท้องของหญิงสาวเกิดระเบิดกะทันหัน ก้อนกลมสีดำสภาพเหมือนหมอกควันขยายตัวรุนแรง หมุนวนอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็ก่อตัวเป็นพายุไซโคลนสีดำเล็ก ๆ ฝนเป็นหนึ่งเดียวกับหมอกดำ

ที่ออกมาจากหม้อดินข้างๆ หมู่นวนกลางอากาศอยู่กับที่ พร้อมทั้งดูกลิ่น
แสงกระบี่เข้าไปด้วย

ในเวลาเดียวกัน หมอกสีดำขนาดย่อมก็แยกตัวออกจากก้อนกลม
สีดำ ไหลเข้าสู่ศีรษะของชายที่อยู่ในห้อง เจ้าตัวลืมหูลืมตาเงยหน้า ส่งยิ้มเจ้าเล่ห์
ให้หลงเชินทันที

แสงที่ลอดเข้ามาจากภายนอกสาดกระทบใบหน้าอีกฝ่าย เขาคือหง่วย
นักธุรกิจจากแผ่นดินใหญ่ที่หายตัวไปหลายวันแล้วนั่นเอง

“ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ข้าจะได้กลายร่างแล้ว ร่างของเจ้าเข้าทำที่เดียว
จงอยู่เป็นภาชนะที่เก๋าสืบเก่าของข้าเสียเถอะ!” หง่วยหัวเราะลั่น

แทนที่จะบอกว่านั้นคือเสียงหง่วย มันเหมือนเสียงปีศาจที่ปีนออกมา
จากขุมนรก ยืมลาคอของเขาเพื่อเปล่งเสียงมากกว่า

หลงเชินไม่พูดพร่ำทำเพลงแม้แต่ประโยคเดียว เขายกมือขึ้นลง
แสงกระบี่อีกลำฝ่าไปทางหง่วยอีกครั้ง จากนั้นเขาก็ใช้แรงส่งกระบี่โดดลอยตัว
ยกกระบี่ไปโบปทางหมอกดำที่หมุนวนอย่างรวดเร็ว ปรากฏกระบี่พุ่งไปจุด
เปรี้ยง รวดเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ แทบไม่มีใครต่อกรด้วยได้

แต่เมื่อกระบี่แทงเข้าไปในวังวนสีดำ หมอกดำกลับรัดรีงกระบี่ไว้
ไม่ซ้มนักก็ลื่นกินตัวกระบี่ทั้งหมด มิหนำซ้ำยังมีแนวโน้มว่าจะรุกคืบต่อไป
ด้วย ขณะเดียวกันหง่วยก็แสร้งยิ้ม โจมตีเขาจากด้านข้าง หลงเชินต้อง
ออกแรงเล็กน้อยเพื่อชักกระบี่ออกจากพายุไซโคลน และหันไปรับมือกับ
หง่วยข้างๆ ก่อน

ร่างของหง่วยเคลื่อนไหวด้วยความเร็วสูง ตอนนั้นเขาไม่ใช่คนธรรมดา
ที่แสวงหาพลังอำนาจในวันวานอีกต่อไปแล้ว ผู้ที่ถูกพลังปีศาจของปีศาจฟ้า
ยึดครองร่างโดยตรงอย่างเขาถูกพลังปีศาจแทรกซึมตลอดทั้งวันทั้งคืน
จนกลายร่างไปเป็นครึ่งปีศาจซึ่งเป็นภาชนะรองรับปีศาจฟ้าชั่วคราวไปแล้ว

แต่ถึงกระนั้นพลังของปีศาจฟ้าก็แข็งแกร่งเกินไป ร่างมนุษย์ธรรมดา
ไม่มีทางแบกรับพลังทั้งหมดของมันได้ ระหว่างที่กายหยาบของมันยัง
ก่อร่างไม่เสร็จสมบูรณ์ มันจึงต้องเปลี่ยนร่างครั้งแล้วครั้งเล่า

ก่อนหน้านั้นหลงเชินคิดว่าต่อให้ตัวเองกับสินชัยไม่สามารถทำลายมัน

ให้ลื่นซากไปได้ ก็ยังผนึกมันไว้ได้ชั่วคราว หรือไม่ก็ขับไล่มันกลับนรกอเวจี แต่ตอนนี้เขาพบว่าตัวเองประเเมนพลังของปีศาจฟ้าต่ำเกินไป

แม้เป็นปีศาจที่ยิ่งใหญ่ดุจเดียวกัน แต่ปีศาจฟ้าเหนือชั้นกว่าปีศาจมนุษย์ตั้งไม่รู้เท่าไร

ตามตำนาน ปีศาจฟ้าปาปิยัสผู้นี้มักขัดขวางหนทางปฏิบัติธรรมของ พระพุทธเจ้า ทำทุกวิถีทางเพื่อยับยั้งไม่ให้เจ้าชายสิทธัตถะสำเร็จเป็น พระอรหันต์ แม้สุดท้ายจะถูกแสงทรงกลดทำให้ล่าถอย แต่ขนาดพระพุทธเจ้า ยังกำจัดการมันให้ลื่นซากไปไม่ได้ ทำได้แค่ปล่อยให้มันเป็นพญามารอยู่ใน สวรรค์ชั้นปรนิมมิตวสวัตตี¹ เท่านั้นก็เห็นได้ชัดแล้วว่าพลังของมันแข็งแกร่ง แค่นี้

พลังที่ยิ่งใหญ่เกินไปจะถูกโลกขับออกไปโดยอัตโนมัติ ด้วยเหตุนี้ ร่างสมบุรณ์ของปาปิยัสจึงไม่สามารถเยื้องกรายลงมาในโลกนี้ได้เต็มที่ กำลัง มันทำได้แค่รับการเซ็นสรวงจากสน แแบ่งพลังออกจากปรีภุมิของ นรกอเวจีทีละเล็กละน้อย และสุดท้ายรวมตัวเป็นรูปเป็นร่าง หรือที่เรียกว่า การฟื้นคืนชีพ

แต่สำหรับโลกใบนี้ พลังเท่านั้นที่เพียงพอแล้วที่จะก่อให้เกิดหายนะ ครั้งใหญ่

ตอนนี้หลงเซนกำลังพั่วพันอยู่กับหงຸຸย ไม่มีเวลามองไปรอบๆ ชั่วขณะ พายุไซโคลนสีดำกำลังขยายตัวใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ มีลมพัดแรงอยู่ รอบๆ ของตกแต่งทั้งหมดภายในห้องล้วนถูกพายุไซโคลนดูดเข้าไป หมุนคว้างอย่างบ้าคลั่งโดยมีพายุเป็นศูนย์กลาง มีแค่หลงเซนกับหงຸຸย เท่านั้นที่ยังทรงตัวได้อยู่

ทั้งสองประมือกันรวดเร็วท่ามกลางพายุไซโคลน แทบกลายเป็น สายลม แสงกระบี่ตัดสลัดไปมา แต่หงຸຸยอาศัยพลังปีศาจจากพายุไซโคลน ด้านข้างที่ส่งมาเป็นระยะต่อสู้กับหลงเซนได้อย่างสูสี ไม่ตกเป็นรอง

¹ สวรรค์ชั้นที่ 6 เป็นชั้นสุดท้ายของเทวภูมิ จัดอยู่ในกามภพ มีท้าวสววัตติเป็นเทวบุตร ผู้เป็นใหญ่ในสวรรค์ชั้นนี้ หากเทวดาในสวรรค์ชั้นนี้ปรารถนาสิ่งใดก็ต้องนมรมิตขึ้นเอง แต่จะมีเทวดา องค์อื่นมานนมรมิตให้ จึงได้ชื่อว่า 'ปรนิมมิต' (ผู้อื่นนมรมิต)

เขาแสบเย้ยมพลางบอก “พวกเจ้ามาช้าเกินไป ยี่สิบปีในโลกมนุษย์มันเพียงพอแล้วสำหรับข้า!”

กล่าวประโยคนี้จบ เขาไม่ได้เป็นฝ่ายจูโจมหลงเงิน แต่หันหลังวิ่งเข้าไปในพายุไซโคลนที่ขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ร่างถูกหมอกดำกลืนหายไปทันที สีหน้าหลงเงินแปรเปลี่ยนฉับพลัน ยกกระบี่หมุนตัวรีบวิ่งออกไป ขณะนั้นหมอกดำเบื้องหลังได้แผ่ขยายออกไปด้านนอกอย่างรวดเร็วและยึดครองพื้นที่ทุกส่วนในห้อง เสียงระเบิดดังขึ้น หลังคาห้องพังถล่มพายุไซโคลนสีดำกลายเป็นเฮอริเคนพุ่งตรงสู่ขอบฟ้าทันใด

ในฐานะลูกศิษย์ของสินชัย เขมทัตต์มีทักษะวิชาไสยศาสตร์สูง แต่ไม่ค่อยสนใจเรื่องการต่อสู้ในระยะประชิดเท่าไร เมื่อเผชิญหน้ากับการกระหน่ำโจมตีอย่างบ้าคลั่งไม่กลัวตายของหุ่นยาสีตัว เขารับมือแค่ตัวเดียวก็เริ่มหมดแรงแล้ว ตงจื้อรับมือคนเดียวสามตัว บวกยามาโมโตะ คิโยชิ หวังมนุษย์ที่คลุ้มคลั่งอีกหนึ่ง

ถึงหุ่นยายังเป็นมนุษย์ แต่พวกมันสูญเสียความหวาดกลัวหรืออารมณ์อื่นๆที่มนุษย์มีไปหมดแล้ว แม้มือเท้าไร้ประโยชน์ แต่ตราบิดที่ร่างกายยังขยับได้ พวกมันจะโจมตีไม่รู้จักจบจักสิ้น จากข้อนี้ หุ่นยาจึงไม่มีอะไรแตกต่างจากซอมบี้

ตอนนี้ คำที่หลงเงินเคยสอนเขาไว้ก็ทำให้ตงจื้อได้เปรียบ

ก่อนเข้ากรมจัดการคดีพิเศษ แม้ตงจื้อฝึกฝนและฝึกฝนในความแข็งแกร่งของพวกหลงเงินกับเหออวี และรู้ว่าตั้งแต่เล็กจนโตตัวเองเป็นคนธรรมดาคนหนึ่ง คิดว่าชีวิตนี้คงไม่มีทางไปถึงระดับเดียวกับพวกเขาได้ แต่หลังจากฝึกตัวเข้าสำนักเกอเจ้าเป็นลูกศิษย์ในนาม ตงจื้อก็คิดอีกว่า หากตนฝึกยันต์แสงจันทร์และวิชาธรรมเบญจอสนีสำเร็จก็ถือว่าสุดยอดมากแล้ว จนกระทั่งกลายเป็นลูกศิษย์ของหลงเงิน เขาก็ได้ทำความรู้จักกับตัวเองใหม่หมด ด้วยระเบียบวินัยอันเข้มงวดของหลงเงิน เขาไม่เพียงตื่นเช้ากว่าไก่ แต่ยังต้องขยันกว่าไก่ด้วย ฝึกกังฟูทุกวันไม่มีขาด ฝึกกระบี่ วาดยันต์ พอนานวันเข้า สมรรถภาพทางกายของเขาจึงพัฒนาขึ้น

อย่างก้าวกระโดด พลอยทำให้ความคล่องแคล่วว่องไวและความสามารถในการตอบสนองแตกต่างจากในอดีตอย่างสิ้นเชิง รวากับผลัดกระดุกลอกคราบใหม่ก็ไม่ปาน เห็นได้ว่าศักยภาพของคนไร้ขีดจำกัด ต่างกันที่ว่า จะมีคนชุดเอาความสามารถของคุณออกมาหรือเปล่า และคุณเต็มใจทุ่มเททำงานหนักแบบนั้นเพื่อบรรลุเป้าหมายไหม

ตงจื้อเคยคิดว่าตัวเองเป็นคนขี้เกียจ ไม่มีวินัย ใช้ชีวิตไปวันๆ เช่นเดียวกับคนทั่วไปในโลกจำนวนนับไม่ถ้วนที่ทำงานเก้าโมงเช้า เลิกงานห้าโมงเย็น รับเงินเดือน ไปไหนมาไหนด้วยความเร่งรีบอยู่ในป่าคอนกรีต เอาแต่เถียงกับผู้จัดการโปรเจกต์จนหน้าแดงหูแดง บางทีอาจนัดเพื่อนสักคนสองคนออกไปกินข้าวร้องเพลงด้วยกันในวันหยุดสุดสัปดาห์ บางครั้งจุกคิดอะไรขึ้นได้ก็นั่งรถไฟมุ่งหน้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ นำกระดานวาดภาพของตนติดไปด้วย ใช้ดินสอร่างภาพทิวทัศน์ในสายตาลงไป หรือบางทีเขาอาจได้พบเด็กสาวธรรมดาๆ แต่น่ารักสักคน มีความรักที่ไม่ต่างจากคนอื่นๆ แต่งงานมีลูก วิววนอยู่กับความเหนื่อยล้าของชีวิต ใช้เวลาทั้งชีวิตผ่านไปอย่างเรียบง่ายแบบนั้น

แต่คืนนั้นที่เขาฉางไป มันได้เปิดโลกอันยิ่งใหญ่มหิพาารชนิตที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนแก่เขา ทำให้เขามองเห็นโลกที่สวยงามพร่างพราวซึ่งแตกต่างออกไปจากแสงสีและสุรานรียามค่ำคืน ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ไม่อาจสงบสติอารมณ์ได้อีก ซื่นชมหลงเซินนั้นก็เรื่องหนึ่ง แต่ความกระสับกระส่ายอยู่ไม่เป็นสุขที่แทรกซึมมาจากกระดูกก็เป็นอีกเรื่อง เวลาล่วงเลยมาจนถึงวันนี้ ในที่สุดเขาก็เข้าใจว่านี่ต่างหากคือชีวิตที่เขาต้องการ

ทุกอย่างเป็นแค่ความบังเอิญ บังเอิญนั่งรถไฟขบวนนั้น บังเอิญได้พบหลงเซิน บังเอิญเกิดความสงสัยใคร่รู้ต้องการสืบสาวราวเรื่อง นับแต่นั้นก็ไม่อาจควบคุมได้อีก โลกของเขากลับตาลปัตร ภูเขาลำธารเกิดรอยแยก หันเหเปลี่ยนทิศทางไปดื้อๆ รุดหน้าไปอย่างกล้าหาญ พุ่งสู่สายน้ำเชี่ยวกราก

ต่อให้ต้องฟันฝ่าคมกระบี่ ต่อให้ต้องขึ้นเขาลงห้วย สืบราวทะเลค้นหาภูเขา แต่เขาได้พบคนที่รักอย่างสุดซึ้งในชีวิตนี้ ได้พบเป้าหมายที่เขา

เต็มใจติดตามไปชั่วชีวิตและมุ่งมั่นบากบั่นโดยไม่ท้อถอยแล้ว เขาจึงเต็มใจทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่าง หลังเลือดและหยาดเหงื่อ หรือแม้กระทั่งสละชีวิตโดยไม่นึกเสียดาย!

ลมพัดกระโชกเข้ามาจากทางด้านหลัง ชายหนุ่มตะโกนเสียงดังหมอกขาวรวมกับปราณกระบี่ก่อนพัดพินออกไป หุ่นยาชวนเซไปข้างๆ สองสามก้าว ไม่รอให้ทรงตัวอยู่ที่กระโจนเข้าใส่เขาอีกครั้ง ในช่วงจังหวะเพียงเสี้ยววินาทีนี้เอง ยันต์แสงจันทร์ในมือตองจื๊อก็ขว้างออกไปแล้วไฟอาคมพร้อมด้วยคมกระบี่พุ่งตรงไปยังตาสองข้างของหุ่นยา

“ฟ้าหนึ่งกำเนิดน้ำ ดินสองกำเนิดไฟ ฟ้าสามกำเนิดไม้ ดินสี่กำเนิดทอง ห้าอยู่ระหว่างกลาง พิชิตความโหดร้าย ขับไล่ภัยพิบัติ โคนมารดับรอย!”

ดวงตาของหุ่นยาถูกไฟอาคมแผดเผาจนได้รับบาดเจ็บ ส่งผลต่อความสามารถในการมองเห็น ทำให้แค่พุ่งกระโจนมั่วๆ อย่างไม่เป้าหมาย ไม่ใช้ภัยคุกคามอีกแล้ว

เขาก็มลงและเอนตัวไปด้านหลังโดยไม่หันหน้าไป กระบี่วาดออกไปตามแรง ชัดใส่หัวของยามาโมโตะ คิโยชิ ที่เตรียมจะขย้ำเข้ามา ก่อนหมุนตัวตีสองกลางอากาศสองที ลูกเข้างหนึ่งลงกับพื้น ปักกระบี่ไว้ตรงนั้น หยิบกระดาศยันต์ออกมา นิ้วเคลื่อนผ่านคมกระบี่ ป้ายหยดเลือดบนแผ่นยันต์ เบี่ยงตัวหลบการจู่โจมของหุ่นยา พลิกมือ บิดแขน แล้วกระซกเข้าหาลำตัว ใช้นิ้วต่างดาบ คีบยันต์พร้อมใช้เลือดวาดกลางหน้าผาก หุ่นยาจากบนลงล่าง กระดาศยันต์ลูกใหม่เป็นเปลวเพลิง ตองจื๊อจางปากอีกฝ่ายและยึดแผ่นยันต์ที่ยังใหม่ไม่หมดเข้าไป ร่างของหุ่นยาถูกสะกดนิ่งทันที ชายหนุ่มยกเท้าถีบยอดอกอีกฝ่ายกระเด็นออกไปทับรั้วจนล้มครืน ก่อนกลิ้งตกลงไปในแม่น้ำ

การเคลื่อนไหวต่อเนื่องครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ในจิตใจเดียว จะว่าสิ้นใจไหลเป็นไปตามธรรมชาติก็ได้ แต่ยามาโมโตะ คิโยชิ ไม่มีอารมณ์มาชื่นชมท่าทางสง่าผ่าเผยของศัตรู ตอนนี้เขาอยากเคี้ยวกระดูก นึกถึงเนื้อหนังตองจื๊อให้รู้แล้วรื้อถอด หลังถูกกระบี่ฉาไปตัดกระเด็นออกไป ไม่ช้า

ก็เลยกลับเข้ามาอีกครั้ง อ้าปากกว้างเมื่อเผชิญกับไฟอาคมที่ต่งจื่อปามา แล้วกลืนมันลงไปก่อนหัวเราะเยาะ “นายมีฝีมือแค่นี้เองหรอ!”

เขาอ้าปากถ่มน้ำลาย และพ่นหมอกดำออกจากปากใส่ศัตรู

อีกด้านหนึ่ง หุ่นยาตัวที่สามกู่ร้องพลางโถมเข้าไปใส่จากด้านหลัง เดิมทีรูปร่างของมันก็สูงใหญ่อยู่แล้ว การกระโจนมาครั้งนี้จึงให้ความรู้สึกเหมือนมีภูเขาไฟซานกุดทับอยู่ด้านบนจริงๆ

ถูกศัตรูโจมตีทั้งหน้าและหลัง มีเวลาให้ต่งจื่อตบสนองไม่ถึงสองวินาที หลังจากหมอกดำถูกพ่นออกจากปากยามาโมโตะ มันก็ลอยอ้อมไปทั้งด้านซ้ายและขวา ล้อมเขาไว้จากสามทิศทาง แต่เขาหยุดอยู่หนึ่งๆ ไร้ความตื่นตระหนกอย่างที่ยามาโมโตะคาดไว้

ถึงอยากหลบยังไงก็หลบไม่พ้นแล้ว! ยามาโมโตะเผยยิ้มเจ้าเล่ห์

ด้วยความช่วยเหลือจากสน หัวของเขาสามารถเคลื่อนไหวได้ตามต้องการ ไม่ว่าตอนที่มันชนขาครบถ้วนเสียอีก แต่ในฐานะผู้ที่มีชีวิตอยู่มาหลายสิบปี ยามาโมโตะ คิโยชิ จะไปคุ้นเคยกับสภาพที่ไม่ใช่ฝึกไม่เชิงของตัวเองในตอนนี้ได้ยังไง เขาอยากฉีกกระชากหัวต่งจื่อออกมาเสียให้อีกฝ่ายได้ลิ้มรสความรู้สึกนี้บ้าง! ไม่ แค่ว่าอย่างเดียวยังไปพอได้ยังไง เขาจะให้เห็นทำให้มันกลายเป็นหุ่นยาด้วย ให้มันมีสติแจ่มชัด ทนทุกข์ทรมานจากการย่ำยีของตน อยากมีชีวิตอยู่ก็ไม่ได้ อยากตายก็ไม่ได้...

ครั้นๆ

ทันใดนั้นยามาโมโตะก็ได้ยินเสียงร้องครั่นครื้น

ไม่ได้มาจากข้างหน้า แต่มาจากเหนือหัว

ร่างกายมีขีดจำกัด เขาไม่อาจเงยหน้ามอง แต่ไม่นานก็มีเสียงดังข้างหูอีกครั้ง

มันทำให้เขาเรียกความทรงจำอันเลวร้ายบางส่วนออกมา

เพราะในโกดังนอกเมืองลู่เจิง เขาก็ได้ยินเสียงแบบนี้มาก่อนเช่นกัน
อสันี่สวรรค์!

สีหน้ายามาโมโตะเปลี่ยนไปถนัดตา

ไม่!

อีกฝ่ายต้องการเวลาในการเรียกสายฟ้า คราวนี้เขาต้องไปถึงตรงหน้าตงจื๊อได้เร็วกว่าแน่ๆ...

ห้องฟ้าสดใสเปลี่ยนสีทันตา เมฆดำเคลื่อนเข้ามาพร้อมสายอสนีประกายสว่างวาบทำให้เมฆดำสว่างเรืองรอง ส่วนอสนีสวรรค์ออกตัวทีหลังแต่มาถึงก่อน!

วินาทีที่ได้ยินเสียงฟ้าร้อง ยามาโมโตะ คิโยชิ ลอยถอยห่างออกไปทางด้านหลังโดยไม่รู้ตัว แต่เขานึกไม่ถึงเลยว่าอสนีสวรรค์จะไล่ตามติดมาทัน ต่อให้เขาถอยออกมาไกลหลายเมตรในเวลาสั้นๆ แล้ว อสนีสวรรค์ก็ยังไม่พลาดเป้า ฝ่าโดนเขาจังๆ ราวกับเป็นการชดเชยความเสียหายที่ครั้งก่อนไม่อาจสังหารเขาให้สิ้นซาก ยามาโมโตะไม่ทันสงสัยแม้แต่ประโยคเดียวก็ถูกฟ้าผ่าเป็นตอตะโกทันที!

ความยิ่งใหญ่ของพลังอำนาจแห่งอสนีสวรรค์ แม้แต่สิ่งที่กำลังสู้อยู่กับสินชัยยังอดหน้าซีดเผือดไม่ได้

เขาไม่มีทางนึกออกเด็ดขาดว่าคุณไสยที่ตนทำใส่หานี้ผ่านทางหญ่ยจะนำความยุ่งยากและภัยพิบัติครั้งใหญ่ขนาดไหนมาสู่ตน

แต่ตอนนี้มันสายเกินกว่าจะมานึกเสียใจแล้ว จังหวะที่หัวของยามาโมโตะถูกอสนีสวรรค์แผดเผา ตงจื๊อก็เอี้ยวตัวเตะกะโหลกนั้นไปทางหุ่นยาที่ค้ำลังโรมันอยู่กับเซมัตตประหนึ่งยิงประตู่!

เซมัตตตอบสนองค่อนข้างไว เมื่อได้ยินตงจื๊อบอกว่า “กัมหัว” ก็ลดศีรษะหลบทันทีโดยไม่ลังเล

หัวยามาโมโตะลอยผ่านเหนือศีรษะเขาไปพอดีพร้อมไฟอสนีที่ปะทะกับหุ่นยาเต็มๆ พลอยทำให้มันลุกไหม้ตามไปด้วย

เซมัตตถอนหายใจด้วยความโล่งอก เขาไม่ถนัดพูด จึงชูนิ้วโป้งให้ตงจื๊อเสียเลย

ตงจื๊อชูนิ้วโป้งตอบ